

— Τσῆ ἔδωσα κάτι κλωτσιές, ποῦ θὰ τσι θυμᾶται! εἶπε ψέματα τῆ στιγμῇ ποῦ κάθονταν στὸ τραπέζι, τάχα θυμωμένος. Τ' ἄλατιοῦ τὴν ἔκαμα!

— Ἐσύ; οὔτε δὲ θὰ τὴν ἄγγιαξες, κάνω ὄρκο! εἶπε ἡ παπαδιά. Ἄς εἶνε, ἔπειτα τὴ συγυρίζω ἐγώ.

— Ναί, ἂν τὴ βρῆς!

— Τῶσκασε;

— Ἄμῃ ματαγουρίζει ἐφτούνη, ἅμα εἶδε πῶς τὴ δέρνω κ' ἐγώ; Μέρους θὰ κάμη τώρα νὰ πατήση ἐδῶ - μέσα.

Ἔτσι ὁ παπᾶ - Ζήσιμος κατόρθωσε νὰ προφυλάξῃ τὴ γάτα του ἀπὸ τὸ θυμὸ τῆς παπαδιάς, ὡς που πέρασαν ἡ πρώτες ἐπικίνδυνες ὥρες. Ὑστερα ξανανέθηκε κρυφὰ στὴ σοφίτα γιὰ νὰ τῆς ρίξῃ λίγο φαῖ καὶ προσπάθησε νὰ μερέψῃ τὴ συμβία του μὲ λόγια. Ἦταν ἐκεῖ κι' ὁ Ἄνθιμος ὁ ἀναγνώστης, κι' ὁ φίλος του ὁ Γερόλυμος, κ' ἓνας ἄλλος ἐνορίτης, ποῦ εἶχαν μάθη ἐμπιστευτικά τὴν αὐγινὴ συφορὰ καὶ λυπήθηκαν πολὺ.

— Ἐ, παιδιά μου! τοὺς ἔλεγε ὁ παπᾶ - Ζήσιμος, ἐνῶ ἔπιναν τὸν καφέ στὴ σάλα. Πόσοι κι' ἀπὸ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους δὲ μαγαρίζουν τὰ Ἅγια καὶ δὲ βεβηλώνουν τὰ Ἱερά καθεμέρα, χωρὶς νὰ ἔχουν περισσότερὴ συναίσθηση ἀπὸ τὴ γάτα μου! Εἶδα ἐγὼ στὴ ζωὴ μου!.. Πρέπει ὅμως νὰ συχωρᾶμε αὐτοὺς τοὺς δυστυχισμένους, ὅπως συχωρᾶμε κ' ἓνα ζῶ' ποῦ δὲν ἔχει λογικό. Δὲν τὸ κάνουν ἀπὸ κακό. Μοναχὰ δὲν ξέρουν τί κάνουν. «Οὐκ οἶδασι τί ποιοῦσι!»

— Καλὰ λέει ὁ παπᾶς! ἐπιδοκίμασε ὁ Γερόλυμος. Νά, κ' ἐγὼ προχθὲς ἄκουσα ἓνα παιδαρέλι, ἐν' ἀγράμματο ποιητάκο ποῦ γράφει κάτι στίχους γιὰ γέλια, νὰ βρίζῃ ποιόν; — τὸν ἀθάνατο Σολωμό μας! Χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ κι' αὐτός, δὲν ἔμαγάρισε τὴν Ἅγια Τράπεζα; Κόπιασε σὺ νὰ τοῦ βάλῃς πέτρα στὸ λαιμὸ καὶ νὰ τὸν πετάξῃς στὸ πέλαο σὰν τὴ γάτα! Δὲ βαρυνέσαι!

— Μπορεῖ νὰ λήῃ καλὰ ὁ παπᾶς, εἶπε τότε ἡ παπαδιά. ἐγὼ ὅμως, ἂν ξανακάμῃ τέτοιο προᾶμμα ἡ γάτα του, θὰ τὴν πνίξω. Δὲ μοῦ γλυτώνει!

(Ἰούλιος, 1912)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΤ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

Εἰς κάποιον ἀπελπισμένον

⊕' αὐτοκτονήσης; καὶ θαρρεῖς πῶς ἦσυχος θὰ μείνης
Δυστυχιομένε! « Ἀνάγνωσμα πεντάλεπτον » θὰ γίνῃς!

ΣΑΤΑΝΑΣ